

[Justitsministeren.]

kulære fra Justitsministeriet, som egentlig ingen Lovhjemmel havde, skabt en ulovlig Tilstand her i Landet, ifølge hvilken man indlægger sindssyge paa Grundlag af en Lægeattest og Overlægens Modtagelse af disse sindssyge i Sindssygeanstalten.

Det har altsaa vist sig, hævder jeg, gennem lange Tider, at noget saadant er en Nødvendighed, og nu, da man fra alle Sider erkender, at der bør gives bestemte Regler for, i hvilke Tilfælde man kan indlægge en sindssyg eller en Person, som man mener er sindssyg, paa en Sindssygeanstalt, er det efter min Mening aldeles nødvendigt, at der gives en ikke alt for svær Adgang til at indlægge andre end dem, som kan siges at være rasende gale eller farlige for sig selv eller deres Omgivelser.

Men dette er ikke nok. Vi erkender jo dog alle, at det er et Gode for den sindssyge at komme paa Sindssygehospital til Behandling, for hvis vi ikke mente, det var godt for de sindssyge at blive indlagt paa en Sindssygeanstalt, byggede vi vel ikke med saa stor Bekostning Sindssygeanstalter her i Landet; hvis det kun var de rasende, de gale, de farlige, som kunde indlægges, og Personer, om hvem man mente, at en Behandling med Helbredelse for Øje ikke vilde kunne nytte noget, saa kunde man nøjes med Sikringsanstalter. Derfor mener jeg, at det er nødvendigt, at der aabnes en Adgang til at indlægge sindssyge paa Sindssygehospital med Helbredelse for Øje.

Dette maa kunne gøres allerede af Hensyn til den sindssyge selv; men dernæst maa jeg ogsaa mene, at det er nødvendigt af Hensyn til den sindssyges nærmeste og ogsaa af almindelige samfundsmæssige Hensyn at kunne indlægge en sindssyg, selv om han ikke er farlig, og selv om han ikke selv ønsker det.

Naar en generel Parese er indtraadt, og naar en gammel Syfilitiker gaar rundt og tror, han er en uhyre mægtig Potentat, og gør Indkøb i Forhold til denne Stilling, som han er overbevist om at indtage, saa kan han meget, meget hurtigt bortødsle betydelige Summer, som han tidligere i et virksomt Liv sammen med sin Hustru har samlet for at sikre sin Alderdom og sine Børns Opdragelse. Naar der nu tilkaldes Læge, og han kan sige med fuldkommen Sikkerhed, at denne Mand lider af den Sygdom, som giver sig det typiske Udslag, at han nu er i Gang med at bortødsle alt, hvad han tidligere har erhvervet, skal man

saa ikke kunne indlægge denne Mand paa en Sindssygeanstalt, men skal Familien roligt finde sig i, at han sætter alt over Styr? Selv vil han jo ikke godvillig ind paa en Sindssygeanstalt, for han ved jo, at han er den klogeste af alle, den mægtigste og rigeste af alle, og hvorfor skulde han lade sig indlægge paa en Sindssygeanstalt?

Et andet Tilfælde. En Mand plager og piner sine nærmeste, fordi han lider af Forfølgelsesforestillinger, altsaa en bestemt, let kendelig og fast konstaterlig Sindssygdom. Skal der saa anlægges Sag og procederes ved Domstolene for at faa denne Mand indlagt paa en Sindssygeanstalt, eller skal det ikke være muligt, at en Læge kan faa ham indlagt paa en Sindssygeanstalt, hvor han maaske hurtigt kan kureres, og hvor man har den Garanti, at hans nærmeste har ønsket det — de er dog som Regel vel ikke Personer, som vil gøre Fortræd —, en tilkaldt Læge har konstateret Sindssyge og den Læge, som modtager ham paa Sindssygehospitalet, har ogsaa konstateret Sindssyge?

Desuden er Manden efter Lovforslaget her ikke hjælpeløst stillet, naar han er kommet ind i en Sindssygeanstalt; han har Lov til til enhver Tid at kræve sig udskrevet, og Overlægens Nægtelse af at lade ham udskrive kan efter Forslaget appelleres til Amtmandens Kendelse og i sidste Instans til Justitsministeriet.

Jeg kan ikke indse, at dette Lovforslag skulde gaa den personlige Frihed for nær — jeg har virkelig heller ingen Lyst til, at man skal krænke den personlige Frihed —, men jeg maa betragte det som et stort kulturelt Fremskridt; at vi fra, som det er efter Christian den Femtes Lov, at kunne indespærre blot dem, der er farlige for sig selv eller andre, kommer dertil, at vi ogsaa kan indlægge af kurative Hensyn, altsaa med Helbredelse for Øje, saadanne sindssyge, der ikke er farlige, men som er absolut og sikkert lidende af en Sindssygdom.

Det maa jeg derfor haabe at det skal lykkes at gennemføre i Forhandling med det Udvalg, som jeg indser vil blive nedsat angaaende dette Forslag. Jeg kan kun glæde mig over den Enighed, som der er fra alle Sider om, at vi skal tilvejebringe faste Lovregler, og jeg haaber, at i en Forhandling med Udvalget skal jeg ogsaa blive enig i hvert Fald med et Flertal af dette om saadanne Regler.

Til det ærede Medlem Hr. Tange skal jeg sige, at man kan jo drøfte, om det